

Врска: ГЖ.бр.179/19 од 09.07.2019 година
ПРЕКУ: ОСНОВЕН СУД ВО ШТИП
ДО: ВРХОВЕН СУД НА РЕПУБЛИКА
СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА

ТУЖИТЕЛ: Владислав Михаилович Втулкин од Москва граѓанин на Руската Федерација, место на раѓање Украина 24.03.1976 година, со живеалиште на ул. Рхеиналлее 140 Дизелдорф Германија, со број на пасош 51 5268030, преку полномошник адвокат Ненад Јаниќевиќ од Скопје, бул. „Кочо Рацин“ бр.38/1-5 Скопје, телефон 02/3166629, e-mail: janicevic.advokati@gmail.com

ТУЖЕНИ: 1. Винарска визба ИМАКО ВИНО ДООЕЛ Штип, ул. Генерал Михајло Апостолски бр.7-3 Штип, со ЕМБС 5096847 и ЕДБ 4029996110063, управител Верица Љуботенска ул. Ванчо Прке бр. Д2/А-9 Штип со ЕМБГ 1105955495004, e-mail: r.ljubotenski@imakovino.com.mk
2. Трговско друштво за трговија, производство и услуги ИМАКО ДОО увоз-извоз Штип, ул. Михајло Апостолски бр.34-5 Штип и ЕМБС 4805178, со ЕДБ 4029994108584, управител Ристе Љуботенски, ул. Михајло Апостолски бр.34-5 Штип со ЕМБГ 3003955490002

ОСНОВ: НАДОМЕСТ НА ШТЕТА

ВРЕДНОСТ: 1.915.458 евра

РЕВИЗИЈА

(со предлог за прекин на постапката до донесување одлука по предметот заведен во Врховен суд на РСМ под Рев.бр. 527/17)

Од: Тужителот Владислав Михаилович Втулкин од Москва, преку полномошник адвокат Ненад Јаниќевиќ од Скопје
Против: Пресуда ГЖ.бр. 179/19 од 09.07.2019 година на Апелациониот суд во Штип со која е преиначена првостепената Пресуда П4.бр.78/15 од 18.01.2016 год на Основниот суд во Штип, а со која е усвоено тужбеното барање на тужителот Владислав Михаилович Втулкин

Со нападнатата Пресуда ГЖ.бр. 179/19 од 09.07.2019 година на Апелациониот суд во Штип, по втор пат, мериторно се одлучува, така што повторно се преиначува Пресудата П4.бр.78/15 од 18.01.2016 год на Основниот суд во Штип, со која е усвоено тужбеното барање на тужителот Владислав Михаилович Втулкин од Москва Руска Федерација (првично заведена во ОС Штип под П-4 бр.40/14 од 30.01.2015 година), така што тужбеното барање на тужителот Владислав Михаилович Втулкин од Москва Руска Федерација да се задолжат тужените Винарска визба Имако Вино ДООЕЛ Штип и Трговско друштво за трговија, производство и услуги Имако ДОО увоз-извоз Штип да му

Трговско друштво за трговија, производство и услуги Имако ДОО увоз-извоз Штип да му ја надоместат штетата во износ од 1.915.458 евра, со камата како е подробно наведено во цитираната пресуда, како и да му ги надомести трошоците на постапката во износ од 268.080,00 денари, го одбил како неосновано.

Првична одлука по тужбата на тужителот Основен суд Штип донесе на ден 30.01.2015 година заведена под П-4 бр.40/14, со која тужбеното барање на тужителот го усвои во целост. Првостепениот суд во својата одлука правилно и совесно ги ценеше сите докази, ги утврди решавачките факти и донесе законита одлука. Незадоволни од така донесената одлука жалба поднесоа тужените, која од страна на второстепениот суд со Решение ГЖ-535/15 од 13.10.2015 година беше уважена, а првостепената одлука укината и предметот вратен на повторно судење. Основен суд Штип со Пресуда **П4.бр.78/15 од 18.01.2016 година повторно го усвои тужбеното барање на тужителот во целост**. Против оваа одлука тужените поднесоа жалба по што Апелациониот суд во Штип донесе Пресуда ГЖ.бр.380/16 од 23.12.2016 година со која жалбата изјавена од тужените ја уважи, Пресудата на Основниот суд Штип П4.бр.78/15 од 18.01.2016 година ја преиначи и пресуди на начин што тужбеното барање на тужителот го одби како неосновано и го задолжи тужителот да им плати на тужените на име трошоци на постапката вкупен износ од 167.836,00 денари и дополнителни трошоци за жалба износ од 85.274,00 денари. Незадоволен од ваквата Пресуда, тужителот поднесе Ревизија до Врховниот суд на РСМ, кој со Рев.бр 180/2017 ја уважи Ревизијата на тужителот и ја укина второстепената пресуда. По ова Апелациониот суд Штип повторно ја донесе истата своја претходна пресуда заведена под ГЖ.бр.179/19 од 09.07.2019 година, со која го одби тужбеното барање на тужителот, која е сега предмет на оваа ревизија.

Незадоволен од второстепената пресуда ГЖ.бр.179/19 од 09.07.2019 година на Апелациониот суд во Штип остана тужителот, кој навремено, во законски предвидениот рок од 30 дена од денот на приемот на второстепената пресудата, изјавува ревизија поради:

1. Суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.14, а в.в. со чл.375 ст.1 т.1 а в.в. со чл.361 т.1 од ЗПП
2. Суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од членот 343 ст.1 што е сторена во постапка пред второстепениот суд, а в.в со чл.375 ст.1 т.2 од ЗПП
3. Погрешна примена на материјалното право од чл.345, а во в.в. со чл.375 ст.1 т.3 од ЗПП и член 360, член 365 став 2 и член 377 од Законот за облигационите односи.

Предлагаме, Врховниот Суд на Република Северна Македонија да ја уважи ревизијата на тужителот, второстепената пресуда ГЖ.бр.179/19 од 09.07.2019 година на Апелациониот суд во Штип да ја преиначи, жалбата на тужените изјавена против Пресуда П4.бр.78/15 од 18.01.2016 година на Основен суд Штип да ја одбие како неоснована и да ја потврди првостепената пресуда, или второстепената пресуда да ја укине и предметот да го врати на повторно судење пред истиот суд.

ПРЕДЛОГ

Тужените одат до краен степен да го одбегнат плаќањето спрема тужителот кое е предмет на конкретната тужба, така што имаат поведено остапка за поништување на нотарски потпишаниот договор за Деловно техничка и финансиска соработка заверен кај Нотар Ленче Каранфиловска од Штип под УЗП 5958/4 од 13.11.2004 година. Апелациониот суд Штип по тој предмет донесе Пресуда со која го поништи цитираниот договор, која постапка сега е во фаза на одлучување по Ревизија пред Врховниот суд на РСМ, заведена под Рев.бр 527/17. Бидејќи станува збор за две постапки кои имаат меѓусебна поврзаност, така што одлуката на Врховниот суд по предметот Рев.бр.527/17 се јавува како претходно прашање за овој предмет, ПРЕДЛАГАМЕ, Врховниот суд на РСМ,

да ја прекине постапката по овој предмет се до донесувње на одлука по предметот Рев.бр.527/17.

ОБРАЗЛОЖЕНИЕ

Пред образлагање на причините поради кои тужителот ја изјавува ревизијата, ги истакнуваме следните наводи кои се очигледни после повеќе годишното водење на судска постапка во која странец бара заштита за своите вложувања, инвестиции во македонски трговски друштва, кои искористувајќи го тој странски капитал започнале успешно да работат, притоа нанесувајќи му штета на тој што вложил-тужителот:

I. Напоменуваме дека нападнатата второстепена пресуда ГЖ.бр.179/19 од 09.07.2019 година на Апелациониот суд во Штип му е доставена на тужителот на ден 17.07.2019 година во период на судска ферија, како што идентично беше постапено и со донесената второстепена одлука на истиот суд ГЖ 21/17 од 06.07.2017 година (која се однесува на поништување на договори од кои произлегува побарувањето предмет на овој спор) за време на годишните одмори на судовите. Ваквото постапување на судот е спротивно на чл.72 ст.2 од законот за судовите, каде се пропишани нужните работи кои ги извршува судот за време на годишниот одмор, при што меѓу другото е предвидено прием на поднесоци во судот, а не и достава на судски одлуки. Станува збор за одлука после чиј прием почнува да тече рокот за изјавување на вонреден правен лек. Не станува збор за итен предмет, имајќи го во предвид фактот дека постапката се води повеќе од шест години. Ваквото постапување на судот, го зајакнува сомневањето од наша страна во однос на пристрасноста на донесувањето на нападнатата незаконита одлука која ја побиваме како и во одлуките по предметот за поништување на договорот за деловно техничка соработка.

Истовремено веднаш истакнуваме дека Апелациониот суд воопшто ги немал во предвид согледувањето на Врховниот суд на РМ со кое ревизијата е уважена.

II. Со донесување на нападната второстепена пресуда и воопшто од целокупното водење на судската постапка се прави правен преседан, на штета на странско лице, руски државјанин-тужителот, кој со писмен договор вложил сопствени средства во македонски трговски друштва, и со така вложениот негов личен капитал дошло до раснење, јакнење на македонските друштва-тужените, кои искористувајќи го неговото отуство од државата му оневозможиле секаков увид во документацијата на друштвата, не вршеле распределба на добивката по половина како што било договорено, за да на крај го негираат договорот за вложување, одејќи кон тоа да не му ја надоместат барем направената штета од вложувањето. Оштетувањето на тужителот започнува уште на самиот почеток непосредно веднаш по извршените вложувања од негова страна, така што и покрај уредно заверениот договор за Деловно техничка и финансиска соработка кај Нотар Ленче Каранфиловска од Штип под УЗП 5958/4 од 13.11.2004 година (со кое е договорено учество во друштвата со по 50%) и уредно даденото полномошно од страна на тужителот на Адвокат Софија Нацева од Штип заверено кај Нотар Ленче Каранфиловска од Штип под УЗП 5957/4 од 13.11.2004 година да пристапи како содружник кај двајцата тужени, тужителот е упишан единствено како содружник во ИМАКО ДОО Штип, а не и во ИМАКО ВИНО ДООЕЛ Штип. Уписот е извршен само неколку дена по потпишување на цитираниот договор за деловна техничка и финансиска соработка така што без негово знаење а со измама на другиот содружник е упишан со влог од 49% наспрема 51 % на другиот содружник. И после упишувањето на тужителот како содружник во второтужениот, без негово знаење и согласност се вршени бројни незаконити постапки со пренос на влог, незаконито располагање со имот, сето тоа на негова штета. Во поткрепа на погоре изнесеното ви доставуваме на увид Полномошното дадено од Владимир Втулкин да биде упишан во ИМАКО ДОО Штип и во ИМАКО ВИНО ДООЕЛ Штип а

каде се гледа дека е упишан само во едното и Договор за деловно техничка соработка од 13.11.2004 година и договор за Основање на доо од 18.11.2004 година преправан и допишуван евидентно од увидот во истиот и каде што е измамен содружникот Втулкин со 51 наспрема 49 %.

Ваквото постапување на тужените како трговски друштва, а и на Апелациониот суд Штип, кој со своите одлуки дава заштита на тужените, а не на тој што е оштетен, не само што е спротивно на правилата на совесност и чесност, туку воопшто ја претставува нашата држава како нестабилна и ризична за странски вложувања со реален сомнеж врз начелото на владеење на правото, па напорите да се претставиме како стабилна држава за привлекување на странски инвеститори остануваат само празни зборови.

Нашата држава пред странските инвеститори се повикува на правни гаранции и повластици за странските вложувања. Суштествен елемент во создавањето на таканаречената инвестициона клима се правните гаранции што нашата држава им ги дава на странските вложувачи. Секако основна гаранција е гаранцијата на правото на сопственост, што во Уставот на Република Северна Македонија е утврдена во членот 30, а особено одредбата содржана во ставот 3 која гласи: Никому не можат да му бидат одземени или ограничени сопственоста и правата кои произлегуваат од неа, освен кога се работи за јавен интерес утврден со закон. Деривати на оваа основна гаранција се посебните права што им ги гарантира Уставот на Република Македонија, а се утврдени во неговиот член 59. Тие права се следниве:

(а) на странските вложувачи им се гарантира правото на слободно изнесување на вложениот капитал и на добивката и

(б) правата на странските вложувачи стекнати врз основа на вложениот капитал не можат да се намалуваат со закон или друг попис.

Со вторстепената пресуда која е предмет на оваа ревизија се повредени сопственичките права на еден странски инвеститор, а второстепениот суд не му пружа заштита.

1. Суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.14, а в.в. со чл.375 ст.1 т.1 а в.в. со чл.361 т.1од ЗПП.

Со донесената пресуда Апелациониот суд во Штип сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.14 од ЗПП, односно пресудата има недостатоци поради кои не може да се испита, а особено изреката на пресудата е неразбирлива, противречи сама на себеси и на причините за пресудата, односно пресудата воопшто нема причини и во неа не се наведени причините за решителните факти, а за решителните факти постои противречност меѓу она што во пресудата се наведува за содржината на исправите и самите тие исправи. Во пресудата судот навел дека го одбил тужбеното барање како неосновано, меѓутоа на стр.3 во претпоследниот пасус судот навел дека без оглед на тоа што судот не е врзан за правниот основ утврдил дека во секој случај настапила застареност од денот на последната уплата до денот на поднесување на тужбата. Дури претпоставува дали воопшто била извршена уплата што значи дека судот не може да донесува одлука со претпоставки туку со сигурност треба да ги утврди решителните факти. Во образложението на пресудата дава вакво образложение за тоа зошто го одбил тужбеното барање, навлегувајќи во друга судска одлука за поништување на договор, сметаме дека е сторена повреда на законот бидејќи ваквата пресуда е нејасна, конфузна, противречи сама на себе и на причините наведени во истата. Поради ова пресудата не може да се испита, односно истата е неподобна за испитување поради што како таква не смее да опстои.

Суштествена повреда на одредбите на постапката се огледа и во тоа што пресудата нема причини, односно во неа не се наведени причините за решителните факти. Од содржината на пресудата е видно дека судот не дал никакви образложени

причини за носењето на ваква одлука, особено нема никакви причини во поглед на решителните факти, кои како такви воопшто не се утврдени. Имено, судот воопшто не утврдил врз основа на кои докази ја донел пресудата, односно врз основа на кои факти се заснова донесената одлука. Судот конфузно смо наведува дека првостепениот суд погрешно ги утврдил фактите и тоа решителниот факт дека тужителот инвестирал свои лични средства во вкупен износ од 1.915.458 евра, а притоа воопшто не го искажува својот став дали ја прифаќа или не таа инвестиција. Судот застанува на становиште дека се работи за надомест на штета, а воопшто не се произнесува од кои штетни дејствија е причинета штета, во што се состои штетата и кои се последиците од истата. Апелациониот суд на стр. 4 од Пресудата во делот каде образлага дека настапила застареност, не наведува никаков датумот од кој смета дека може да настане застареност, па нејасно е како воопшто го засметува рокот на застареност. Во овој контекст, Апелациониот суд требало неспорно да утврди врз основа на што се извршени уплати од 1.915.458 евра од страна на тужителот на тужените, дали станува збор за обично давање на 1.915.458 евра во знак на добра волја и слично, за да воопшто се впушти во утврдување на фактот дали постои застареност. Во конкретниот случај не може да стане збор за застерно побарување бидејќи побарувањето се заснова на договор чии обврски траеле во моментот на поднесување на тужбата.

Ваквото отсуство на став на Апелациониот суд создава конфузија и нејаснотија

Тужителот, а сега ревидент, со ревидентните наводи го потсетува судот и истовремено дава оправдани истакнати ревизиони образложенија.

Имено, согласно член 1 од Договор за деловно техничка и финансиска соработка склучен на 13.11.2004 год. помеѓу тужителот и тужените, тужителот е содружник во двете друштва и тоа ИМАКО ВИНО ДООЕЛ и ИМАКО ДООЕЛ и тоа со 50% од вредноста на капиталот во кој се сметаат обртни парични средства визба во м.в. бти километар како и земјиште во кои е изградена и лозје на кое врши одлгледување на винова лоза, сопственост на друштвата, односно тужените и вгората договорна страна се согласува првата договорна страна да пристапи како содружник со 50% од вредноста на капиталот во кој се сметаат обртни парични средства визба во м.в. бти километар како и земјиште во кои е изградена и лозје на кое врши одлгледување на винова лоза. Согласно член 2 од договорот, првата договорна страна – тужителот се обврзува да ги преземе сите обврски како содружник согласно ЗТД. Инаку како е наведено подробно неспорно е дека врз основа на ваков договор и врз основа на законот и добро дело на соработка и пројавениот интерес, договорните страни Ристо Љуботенски и Владислав Михаилович Втулкин содружници на Друштвото за трговија производство и услуги ИМАКО ДОО увоз извоз Штип, истиот го склучиле заради остварување на цели и тоа зголемување на производството, унапредување на трговски промет, освојување на повеќе пазари и остварување на поголеми финансиски резултати, што всушност е реализирано. Во прилог Изјави за основање со евидентно преправан оснивачки влог и Договор за основање на Доо со евидентни исправки.

Инаку друштвото е основано на неопределено време, а спротивно на договореното без тогашно знаење на тужителот во основната главнина на друштвото содружникот Втулкин е запишан со 49% наместо со 50% од вкупниот оснивачки влог при што е договорено добивката на друштвото содружниците да ја делат сразмерно. Потоа со една страна одлука на првотужениот и второтужениот а без никакво известување на содружникот, односно тужителот се променила основна дејност и запишана е дејнсет производсво на вино.

На ден 11.06.2009 год. извршен е упис на промена на содружници и тоа во Винарска визба ИМАКО ВИНО ДООЕЛ Штип се запишани ИМАКО ДОО Штип и Ристе Љуботенски од Штип. На ден 31.07.2009 година повторно е извршен упис на промена на

содружници на Винарска Визба ИМАКО ВИНО ДОО Штип и повторно е избришан содружникот ИМАКО ДОО Штип и како единствен содружник е запишан Ристе Љуботенски од Штип, а тоа се гледа од одлуката која ја потпишуваат основачите видно од Историјат на промени од трговскиот регистар од 08.04.2013 год. Со преземените дејствија лицето Ристе Љуботенски неовластено извршил пренос од тужениот ИМАКО ДОО Штип на Ристе Љуботенски кој се јавува како единствен содружник на ИМАКО ВИНО ДООЕЛ. За спроведување на ваквата промена и за промена на називот на фирмата неопходно било на документацијата да биде потпишан и содружникот Втулкин, меѓутоа тужителот воопшто ни не бил известен за ваквата постапка. Потписот на одлуките за пренос, не се на тужителот. Во прилог ви доставуваме Одлука за промена на назив на друштвото каде што се гледа неспорно дека е фалсификуван потписот на Владислав Втулкин.

Инаку содружничкиот дел на тужителот и првотужениот, а согласно на изразена вредност на упишаното со регистрацијата, а како гласи и тужбеното барање за својот адекватен дел на тужителот, а инаку целокупните материјални средства во износ од 230.223.430,00 денари како и тековни средства, залихи во износ од 85.874.520,00 денари, а тужбеното барање изнесува 1.915.458 евра што е неспорно и од приложени докази и упишани права и обврски во регистарот. Со вакво неспорно тужбено барање а повредени права на тужителот ако ги подведеме на ствари каде влегува и недвижен имот а тужителот има свој адекватен дел на сопственост поднесе и предлог за обезбедување и донесена привремена мерка која е уважена со решение на Апелационен суд Штип ГЖ.бр.1102/13 од 13.09.2013 а се е утврдено во Извештај за констатирана состојба на Економско правно биро НМ

Откако тужителот се уверил дека тужените не постапуваат согласно закон и дека го оштетуваат бил принуден да бара судска заштита, така што тужителот поднесе предлог за издавање на привремена мерка која е уважена со Решение на Апелационен суд Штип ГЖ.бр.1102/13 од 13.09.2013 год. со кое му се забранува на должникот да располага со целокупните материјални средства во износ од 230.223.430,00 денари како и тековни средства залихи во износ од 85.874.520,00 денари, како и му се забранува на должникот да ги оттуѓи и оптовари своите недвижности или стварни права запишани во негова корист со приклучка на таа забрана во јавна книга или да ги даде во подзакуп. Се забранува на должникот да го продва својот удел во друштвото потоа се забранува на должникот да му исплати побарување или да му предаде предмети, како и забрана на должникот да прими предмети, да наплати побарување и да располага со нив како и да не дозволи од должникови сметки исплата на паричен износ за кои е дозволена привремената мерка а која мерка ќе важи до правосилно завршување на постапката.

Всушност, ваквата привремена мерка е издадена за целите на оваа постапка во која треба да се докаже основаноста на обарувањето на тужителот спрема тужените. Во Решението за издавање на привремена мерка, Апелациониот суд Штип тогаш правилно утврдил дека од доставениот доказ Договор за деловно техничка и финансиска соработка е видно дека лицето Ристе Љуботенски како сопственик на сега двете тужени правни лица се согласува тужителот да пристапи како содружник во друштвото и дека тужителот лично имал вложувања во друштвото, за кое нешто постојат докази што значи договорот бил реализиран. Во оваа одлука судот утврдил дека лицето Ристе Љуботенски неовластено и со злоупотреба на својата положба наместо сооднос 50%:50% како што првобитно меѓу нив било договорено изготвил документација дека содружникот Владислав, сега тужителот пристапува со 49% во вкупниот основачки влог иако така не било договорено, што значи дека не се постапува прашање дека договорот не е реализиран туку тој не е реализиран во делот на условите кои биле договорени. Понатаму во оваа своја одлука судот правилно утврдил дека лицето Ристе Љуботенски со Договор за пренос на удели од 20.09.2007 година извршил противзаконит пренос на уделот во друштвото на свое име, поради што и доверителот, сега тужител не можел да има било каков пристап до финансиската документација во друштвото и истиот трпи штета. Уште

повеќе судот го зел како утврден фактот дека сите дејствија на должникот, т.е. на единствениот содружник Ристе Љуботенски биле насочени кон осуетување на побарувањето на доверителот, посебно од причини што се врши отуѓување односно значително намалување на капиталот, материјалните средства на друштвото, а на штета на доверителот кој несомнено вложил паричн средства, а ова посебно и од причини што двете друштва во кои содружник е лицето ристе Љуботенски имаат исти единствен број што се потврдува и со документ издаден од страна на Управата за јавни приходи.

Од сето напред наведено е повеќе од очигледна контрадикторноста на самиот Апелационен суд Шти, така што при издавање на привремената мерка го смета сосема веројатно побарувањето на доверителот-сега тужителот, правилно ја цени валидноста и основаноста на Договорот за деловно техничка и финансиска соработка и што е најбитно од се, во ниту еден момент не се осврнува на околноста на застареност на побарувањето, напротив смета дека побарувањето е основано.

Бидејќи првотужениот не се придржувал кон судската одлука за привремена мерка, поведена е кривична постапка против управителот во која е донесена осудителна пресуда Пресуда К.бр.429/15 од 25.12.2015 год., потврдена со Пресуда КЖ-56/16 од 20.04.2016 година на Апелационен суд Штип, со која оштетениот Владислав Михаилович Втулкин за остварување на имотноправно побарување е упатен на спор. Сега нападнатата второстепена Пресуда е во целосна контрадикторност како со Решението за издавање на привремена мерка на Апелационен суд Штип ГЖ.бр.1102/13 од 13.09.2013 година, така и со кривичните пресуди Пресуда К.бр.429/15 од 25.12.2015 година и Пресуда КЖ-56/16 од 20.04.2016 година на Апелационен суд Штип, со што се создава апсолутна правна несигурност. Како потврда дека нема застареност ниту Апелациониот суд во Штип со решение ГЖ.бр.1102/13 од 13.09.2013 година со кој го уважил предлогот на доверителот за издавање на привремена мерка па дури го задолжил во рок од 30 дена да поднесе тужба што е сторено. Доколку станувало збор за застерно побарување, немало да бидат донесени такви судски одлуки. Од овде е очигледен обидот и намерата на тужените после толкав протек на време да се повикаат на застерност на побарување, на ништовност на Договорот од кој што произлегува побарувањето, а притоа таквиот апсурд да го прифати и Апелациониот суд, кој претходно ги донел одлуките (ГЖ.бр.1102/13 од 13.09.2013 година, Пресуда К.бр.429/15 од 25.12.2015 година и Пресуда КЖ-56/16 од 20.04.2016 година).

Нејасно е од кои причини Апелациониот суд ја зема последната уплата во ситуација кога станува збор за вложување, од кое покрај вложеното содружникот очекувал и добивка. Дали тоа значи дека секој содружник во друштвото може да си го поврати вложеното во друштвото само во рок од 5 години, а доколку не го стори тоа целокупното негово вложување го губи? Ваквото становиште е апсурдно и неприфатливо.

Барајќи заштита, тужителот на ден 26.04.2013 година поднесе и кривична пријава поради основано сомнение за сторени кривични дела од страна на тужените, тужителот прибавил од ЦРМ Инфорамција за економско финансиска состојба и скратен исказ од годишни сметки со оценка за работење од 2011 год. на Винарска визба ИМАКО ВИНО ДООЕЛ од која е евидентно дека се врши намалување на капиталот и материјални средства на друштво. Имајќи го во предвид фактот дека тужителот вложил свој капитал и тоа средства и опрема, а со кои поради пренос на уделот повеќе не можел да располага, ниту имал било каков пристап до финансиска документација на друштвото, на истиот како содружник му се позредени правата и обврските кои го регулираат односот и кои се во рамките на вложувањата. Многу важно е да напоменеме дека крајната цел во окончан договор за Деловно техничка и финансиска соработка каде се регулирани правата и обврските со договорно вложување во капиталот и како ratio legis можело да се подведе и мотивацијата на тужените, па ако се земе и претворање на побарување во капитал и како овој институт финансиски механизам претставува замена на тужителовото побарување према друштвото и негово

процентуално учество во основниот капитал на друштвото и тужителот станал содружник во друштвото, што е неспорно.

Како *ratio legis* се појавува во 2009 и кога првотужениот кога почнал да се ојачува и склучува одлука со второтужениот со пристапување и кога овој договор не е ни раскинат а што се докажува и кога тужителот поднел тужба за долг а тужениот за поништување на договор па што Основниот суд во Штип по поднесена тужба на тужителот донел две одлуки со кои се усвојува тужбеното барање на тужителот и а сега Апелациониот суд со преиначување на Пресудата на Основниот суд во Штип П4.бр.78/15 од 08.01.2016 год и во изреката па ако се има и во предвид дека оваа пресуда е донесена на ден 23.12.2016 год. и се повикува да побиваната пресуда во смисла на чл.354 од ЗПП па и во доказ на поднесена жалба на тужените од 01.03.2016 год.

Повреда на постапката постои и во смисла на чл. 343 ст.1 од ЗПП, според кој суштествена повреда на одредбите од парничната постапка постои, ако судот во текот на постапката не применил или неправилно применил некоја одредба од овој закон, а тоа влијаело или можело да влијае врз донесување на законита и правилна пресуда. Така со донесената второстепена пресуда судот постапил спротивно на чл.8 од ЗПП според кој кои факти ќе ги земе како докажани одлучува судот по свое убедување врз основа на совесна и грижлива оценка на секој доказ посебно и на сите докази заедно, како и врз основа на резултатите од целокупната постапка. Овде, на тужителот му е повредено право кога има правно дејство склучениот договор за Деловно техничка соработка и согласно одредбите од чл.1,4 и 5 па потоа како и субјект на право кој му дава овластувања а согласно и на регистрираното друштво па и правниот однос и поради признавање согласно и ЗТД па и одредени прашања, па ако се земе и субјектна права и обврски а субјект и тужителот има и имотно право а сетоа е изразено во сопственост со тужените.

Инаку постои повреда на постапката и нејаснотии во нападната првостепена пресуда од страна на тужените па и кога само навел други основи за повреда на застареноста а дека се работи за тужителот како содружник, односно сопственик со тужените и тоа дека секој сопственик има право во граници на својот удел има право на заштита према другите сопственици што се утврдува и од Договорот за деловно техничка и финансиска соработка па и основот произлегува кога двете странки во чл.1 од Договорот дека втората договорна страна, а тоа тужените со кои располагаат со капитал во кој се сметаат обртни парични средства визба во м.в. бти километар како и земјиште на кое се врши одгледување на винова лоза сопственост ИМАКО ДООЕЛ и ИМАКО ВИНО ДООЕЛ, па во истата се согласува тужителот да пристапи како содружни со 50% од вредноста на капиталот во кој се сметаат обртни парични средства и во исто време се обврзува да ги преземе сите обврски како содружник кој му припаѓаат по ЗТД и други прописи во кои се наведува да како содружник со 50% од вредноста на капиталот како и во чл.5 со потпишување на овој договор го прифаќаат ризикот од заедничко работење како и загуба и добивка од вложените средства кои ќе бидат еднакви за двете страни.

Овие факти па така со второстепена пресуда судот постапил спротивно на чл.8 од ЗПП според кои факти ќе земе како докажани и одлучил по свое убедување врз основа и грижлива оценка на секој доказ а посебнот не утврдува за стекнување на сопственоста која е очигледна и потврдена со Договор за основање на ДОО каде и по ЗТД склуен помеѓу Ристе Љуботенски од Штип и Владислав Михаилович Втулкин од Русија каде се објаснети и целите, предмет на договорот каде и не се предвидени рокови туку права на содружниците во друштвото како е објаснето и во чл.9 да има право: да учествува во распределба на добивка, да биде известен за работење на друштвото, во распределба на добивка, да биде известуван за работење на друштвото, да ги разгледува книгите на друштвото, како и начин и мерила за распределба на добивката и покривање на загубара и согласно одредбите од договорот одредбите во договорот да ја делат сразмерно, да реинвестираат во друштвото и др. Исто така е решителен факт иако лицето Љуботенски неовластено извршил пренос на уделот од ИМАКО ДОО Штип на Ристе Љуботенски кој се јавува како единствен содружник на должникот ИМАКО ВИНО ДООЕЛ Штип.

Второстепениот суд не утврдил врз основа на кои докази ја донел пресудата нема никакви причини за утврдените факти туку само оквирно наведува членови,

Од овие причини сметаме дека се оправдани наводите во ревизијата за повреда на парничната постапка.

Погрешна примена на материјалното право од чл.345, а во в.в. со чл.375 ст.1 т.3 од ЗПП и член 360, член 365 став 2 и член 377 од Законот за облигационите односи

Со донесената пресуда второстепениот суд погрешно го применил и материјалното право.

Во Договорот за деловно техничка и финансиска соработка никаде не се предвидени крајни рокови од кои зависи и е врзано исполнувањето на истиот, туку напротив договорот сеуште е во правна сила, според што не може да стане збор за застареност на тужбеното барање. Договорот ниту е раскинат иако тужениот поднел тужба за ништовност која е одбиена што само се подразбира дека дејство на проток на рокот и негово засметување второстепениот суд кога и не одредил дејство на нивниот однос па ниту одредби за некои одложени услови и кога правната работа престанува да важи што за конкретниот случај не може да се земе како второстепениот суд утврдува со вложување на тужителот.

Второстепениот суд погрешно утврдил дека настапила застареност на тужбеното барање на тужителот и дека во конкретниот случај нема прекин на застареност. Ова, од причина што Договорот за деловно техничка и финансиска соработка бил склучен на ден 13.11.2004 година, а тужителот и тужениот се договориле дека од заедничкото работење ќе го делат профитот по 3 до 4 години, откако ќе започне производството и ќе закрепне фирмата и истата ќе стане профитабилна, а кое нешто првостепениот суд неспорно го утврди од исказите на странките во текот на постапката. Првостепениот суд утврдил дека во април 2008 година тужителот почнал да се интересира за своите побарувања односно за неизвршување на обврските на тужениот спрема тужителот, па се обратил во адвокатска канцеларија Поленак, каде што била повикана и Софија Нацева која претходно ги правела документите за соработка помеѓу странките во овој спор. Тужителот на ден 26.04.2013 година поднел кривична пријава против тужениот за оваа правна работа за кривични дела Злоупотреба на службена положба и овластувања од чл.353 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ, Фалсификување на исправа од чл.378 ст.1 в.в. со чл.379 ст.1 т.1,2 и 5 од КЗ, Измама од чл.247 ст.4 в.в со ст.1 од КЗ, како и кривична пријава за Неизвршување на судска одлука од чл.377 ст.2 од КЗ, а поднел и Предлог за временна мерка Забрана на располагање со имотот на тужениот, која постапка по предлогот била завршена со решение за издадена временна мерка на Апелациониот суд Штип Гж.бр.1102 од 13.09.2013 год.со кое, како наведовме и погоре се забранува целокупното финансиско и материјално располагање на тужените, а тужбата, тужителот ја поднел на ден 12.10.2013 година.

Согласно член 350 од Законот за облигационите односи, застареноста почнува да тече првиот ден од денот кога доверителот имал право да бара исполнување на обврската, а согласно член 351 застареноста настапува кога ќе истече последниот ден од времето определено со закон.

Тужителот, во својство на оштетен и со самата кривична Пресуда К.бр.429/15 од 25.12.2015 година на Основен суд Штип, потврдена со Пресуда КЖ-56/16 од 20.04.2016 година на Апелационен суд Штип, за остварување на оштетено побарување се упатува на спор!!!! Како во ваква ситуација воопшто може да стане збор за застарено побарување?

Второстепениот суд не го земал во предвид ниту фактот дека тужителот на ден 26.04.2013 година поднел кривична пријава против тужениот за оваа правна работа за наведените кривични дела, а поднел и Предлог за временна мерка Забрана на

располагање со имотот на тужениот, која постапка по предлогот била завршена со решение за издадена временна мерка на Апелациониот суд Штип Гж.бр.1102 од 13.09.2013 год. каде и судот не констатирал застареност туку го упатува во рок од 30 дена со тужба да го докажува своето побарување.

Од друга старна пак, фактот дека Договорот за деловно техничка и финансиска соработка бил склучен на ден 13.11.2004 година, тужителот имал право да бара исполнување на обрската односно да бара 50% од добивката од вложените средства по истекот на 4 години од склучување на договорот односно од ден 13.11.2008 година како што впрочем било договорено меѓу странките а кое нешто го утврдил и првостепениот суд во текот на постапката. Од тука, јасно е дека рокот за застареност согласно законската одредба од член 350 од ЗОО започнува да тече од 13.11.2008 година, односно по истекот на 4 години од склучување на договорот, а не како што погрешно заклучил второстепениот суд дека рокот на застареност почнува да тече од август 2007 година односно од последното вложување на тужителот, што е сосема спротивно на наведениот член. Во оваа смисла наведуваме дека тужителот ја поднел тужбата на ден 12.10.2013 година односно еден месец пред истек на рокот од 5 години за застареност, кој рок Апелациониот суд го зема како рок за застерност на побарувањето, иако таков рок не може да се примени во конкретниот случај.

НА КРАЈОТ ОСОБЕНО ЗНАЧАЈНО Е СУДОТ ДА ГО ИМА ПРЕДВИД ФАКТОТ ДЕКА НЕ СТАНУВА ЗБОР ЗА СКЛУЧЕН ДОГОВОР ВО КОЈ Е ОПРЕДЕЛЕН РОК, ТУКУ СТАНУВА ЗБОР ЗА ДОГОВОР КОЈ ПОСТОЈАНО ТРЕБА ДА СЕ ИСПОЛНУВА И ОД КОЈ ПОСТОЈАНО НАСТАНУВААТ ПРАВА И ОБВРСКИ ПА СПОРЕД ТОА СЕКОЈА ГОДИНА, СО ТОА ШТО ТУЖИТЕЛОТ НЕ Е УПИШАН КАКО СОСОПСТВЕНИК И НЕ ДОБИВА ОД ДОБИВКАТА КОЈА ЈА ОСТВАРУВААТ ТУЖЕНИТЕ ЗА НЕГО НАСТАНУВА/ МУ СЕ ПРЕДИЗВИКУВА ШТЕТА КОЈА ЈА ТРПЕЛ И СЕУШТЕ ЈА ТРПИ, И ВО ОВОЈ МОМЕНТ ДОДЕКА СЕ ПИШУВА ОВАА РЕВИЗИЈА, ШТО ЗНАЧИ ДЕКА ВО НИКОЈ СЛУЧАЈ НЕ МОЖЕ ДА НАСТАПИ ЗАСТАРЕНОСТ НА НЕШТО ШТО ПОСТОЈАНО ПРЕДИЗВИКУВА ШТЕТА ЗА ТУЖИТЕЛОТ.

Бидејќи договорот трае и се работи за вложувања на тужителот како содружник па не може секој содружник, своето побарување да го бара во одреден временски период да не застари туку бидејќи не се работи за позајмица долг или побарување од трето лице туку се работи за вложување во подолг временски период.

Во однос на материјалното право, истакнуваме дека судот воопшто не ги зел во предвид одредбите од Законот за трговски друштва кои се однесуваат за странски лица-содружници и тоа:

Член 30 од ЗТД:

„Содружник, односно акционер може да биде и секое странско лице. Странско лице може да стекнува удел или акции на начинот и под условите предвидени за државјаните на Република Македонија и за правните лица запишани во трговскиот регистар на територијата на Република Македонија, освен ако со закон поинаку не е определено.

Учеството на странско лице во новоосновано и во постојно трговско друштво не е ограничено, освен ако со друг закон поинаку не е определено.

Трговското друштво со странско учество ги има сите права и обврски, како и трговското друштво без странско учество, освен во случаите определени со закон.”

Член 31 од ЗТД:

Правата стекнати врз основа на вложувања на странски лица во трговско друштво не можат да се намалуваат со закон или со друг пропис.

Делот од добивката на трговското друштво што му припаѓа на странско лице, односно износот во случај на делумно или целосно отуѓување на уделот или на акциите на странското лице може, по налог на странското лице, слободно, без дозвола, да се дозначи

во странство во валутата на вложувањето ако друштвото располага со парично покритие, под условите определени со закон.

Ако се спроведе стечај или ликвидација на трговско друштво, по завршувањето на стечајната, односно на ликвидационата постапка, странското лице има право да си го врати назад внесениот непаричен влог под условите определени со закон.

Привилегиите и посебните погодности за вложување и стопанисување на странски лица се определуваат со закон.

Кога се прочитаа и последни пасуси од нападнатата пресуда дека второстепениот суд разоткрива по претходни две првостепени пресуди каде е уважено тужбеното барање и како да немаат без длабинско анализирање и значење и оригинални податоци а се повикува на некои членови на застареноста кои би важеле ако би било побарувањето повремено или друго значење што во овој случај никако не може дури и статусот на тужителот му го менува а тој е сопственик на адекватен дел и упишан во јавни книги и на свои адекватни делови со тужените кои не престанале обврските со некој настан во 2009 година па и тој рок не почнува од тогаш туку и овој рок а создавање на тужителот се оние кога поднел до надлежни органи, односно судот, па и второстепениот суд па затоа ниту може да се завршува со некој рок од 2009 год. кога за реализација на тужителовиот адекватен дел и сопственички дел не може второстепениот суд кога не се впуштил и дубиозно да го менува и овој сопственички статус што и со законот ако е и право на тужителот впишано а што исто така да и согласно од спогодбата ниту биле предвидени туку одложени за остварување на своите права. Ова и од причина што јасни одредби на договорот не може да подлежат на некое толкување напротив да се применат како гласат. Ова и од причина кога требало да се истражи и заедничката намерка на договорните страни и сите одредби кои се опишуваат во членовите 1, 4 и 5 а кои имале во вид и кои и сами го потпишале. Во засновање на двостани договори должни се да се придржуваат на еднакви вредности и взаемни давања, па ако веќе овде тужениот и ниту го раскинале договорот ниту ја исполниле својата обврска ниту дејство и очигледно дека тужителот имал право да својот сопственички дел како содружник ако веќе е договорено а од друга страна и дошло до остварување до материјална и имотна корист па затоа, и кога било обезбедено па затоа и не е битен елементот па и рокот не е битен елемент.

На крај судот неправилно ги пресметува и трошоците на постапката кои се и погрешно утврдени да тужителот плати на тужените износ од 167.836,00 денари и потоа и дополнителни трошоци што во секој случај и неправилно ги пресметува кога веќе тужбените барања биле уважени па и сосема би било оправдано и тоа да утврдува со анализа која веќе ја утврдувал првостепениот суд со Пресуда на Основниот суд во Штип од 08.01.2016 со која е уважено тужбеното барање за што исто така од наведени причини. Ова и од причина што јасни одредби на договорот не може да подлежат на некое толкување напротив да се применат како гласат. Ова и од причина кога требало да се истражи и заедничката намерка на договорните страни и сите одредби кои се опишуваат во членовите 1, 4 и 5 а кои имале во вид и кои и сами го потпишале.

Следствено на ова правилна и законита е првостепената пресуда со која е усвоено тужбеното барање на тужителот како во изреката на пресудата.

Предлагаме, Врховниот Суд на Република Македонија да ја уважи ревизијата на тужителот, второстепената пресуда ГЖ.бр.179/19 од 09.07.2019 година на Апелациониот суд во Штип да ја преиначи, така што жалбата на тужените изјавена против Пресуда П4.бр.78/15 од 18.01.2016 година на Основен суд Штип да ја одбие како неоснована и да ја потврди првостепената пресуда, или второстепената пресуда да ја укине и предметот да го врати на повторно судење пред истиот суд и да ги задолжи тужените со трошоците во постапката и по однос на трошоците по оваа ревизија по приложен трошковник во износ од 1.118.286,00 денари.

Трошковник:

- За состав на Ревизија (основица 18.000,00 ден.+20% 3.600,00 ден.+30% паушал 6.480,00 ден.+50% зголемување за состав на вонреден правен лек 14.040,00 ден. + 100% зголемување за тужител-странец 42.120,00 ден.= 84.240,00 +18% ддв 15.163,00 ден.= 99.403,00 ден.) ..... 99.403,00 денари
- За судска такса за ревизија ..... 96.000,00 денари

Вкупно: .....195.403,00 денари

*Прилог: полномошно во оригинал, уплатница за такса во оригинал за ревизија во износ од 96.000,00 денари и трошковник за трошоци во постапката или во вкупен износ од 1.118.286,00 денари по приложен трошковник.

13.08.2019 година, Скопје

АДВОКАТСКА КАНЦЕЛАРИЈА
За тужител, полномошник
ЈАНИКЕВИК
Данило С. Јаникевик, адвокат
Ненад Д. Јаникевик, адвокат
Бул. "Кочо Рацин", бр. 11/5 Скопје
Тел. раб. 02/31 000 20; 02/31 000 11
адвокат Ненад Јаникевик